

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ

30 Αμερικάνικα δολλάρια

ΧΑΡΑ

Θυμάσαι πριν 50 χρόνια ένα κρύο πρωινό του χειμώνα, σε ένα μαιευτήριο στην Αθήνα, στο «Αλεξάνδρα»:

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τι εννοείς αν θυμάμαι, δεν θυμάμαι, δεν μπορώ να θυμάμαι... αλλά νομίζω ότι ξέρω γιατί πράμα μιλάς... μιλάς για την γέννηση μου...

ΧΑΡΑ

Τελικά οι άντρες δεν είστε και τόσο... όσο φαίνεστε...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Για συνεχίστε, παρακαλώ...

ΧΑΡΑ

Όπως έλεγα, πριν πενήντα χρόνια γεννήθηκε ένα παιδί, ένα αγόρι και μένα με κάλεσε το ίδιο να το συντροφεύσω στην ζωή του... σε όλη του την ζωή, όπως όλα τα μωρά που γεννιούνται κάθε μέρα στην γη αυτή... εσύ λοιπόν, με κάλεσες και εγώ πάντα υπήρχα μαζί σου, μέσα σου, σε κάθε στιγμή της μέχρι τώρα ζωής σου..

ΟΡΕΣΤΗΣ

Οχι, λές ψέμματα... όχι δεν σε έχω ξαναδεί ποτέ.

ΧΑΡΑ

Μα πως να με δείς, αφού δεν υπάρχω στον κόσμο τον ορατό... νομίζεις ότι με βλέπει κανείς; Ακόμη και εδώ που είμαστε... κανείς... και μη ρωτήσεις κανένα γιατί θα γίνεις ρεζίλι... θα γελάει ο καθένας μαζί σου...χαχαχα

ΟΡΕΣΤΗΣ

Θα γελάνε μαζί μου; Μα ποιά είστε επιτέλους;;;

ΧΑΡΑ

Είμαι αυτή που κουβαλάς μαζί σου είμαι η μνήμη, είμαι αυτή που πλήρωσες 30 αμερικάνικα δολλάρια, για να με πάρεις μαζί σου... μα εσύ όμως με χρησιμοποιείς επιλεκτικά, όποτε θέλεις και με βασανίζεις... γιατί αποθηκεύεις μέσα μου, ότι σε βασάνισε και διαρκώς αυτά χρησιμοποιείς τα βάζεις, τα βγάζεις από το κορμί μου και με πονάς..

ΟΡΕΣΤΗΣ

Η Μνήμη, δεν έχει ψυχή... είναι κομμάτι της δικής μας ύπαρξης είναι κομμάτι της δικής μας ψυχής δεν μπορεί να ζήσει μόνη της πέρα και έξω από μάς και εσύ θέλεις να βρείς την ψυχή σου έτσι μου είπες... πάψε... σταμάτα ,

ΧΑΡΑ

Οχι, δεν θα σταματήσω τώρα πρέπει να στα πώ, γιατί δεν παίρνεις τα καλά στοιχεία που έχεις αποθηκεύσει στο σώμα μου, αλλά εκείνα τα δηλητηριώδη... τι θέλεις αγόρι μου, φτάνει πιά... είσαι δώ δυό ώρες τώρα και με ξαναφορτώνεις με τις γριές με ότι σε δηλητηρίασε Δεν έχει χαρές η ζωή σου; (αλλάζει υφος γίνεται γλυκειά και στοργική). Θυμάσαι όταν γεννήθηκε το πρώτο σου παιδί... ένα όμορφο αγοράκι... είχες τρελλαθεί από την χαρά σου... υπέφερες με το κλάμα του, γέλαγες με την χαρά του και ύστερα μεγάλωνε και γινόταν όμορφο παιδί και έγινε ένα όμορφο παλληκάρι... όμως εκείνο το παλληκάρι πρέπει να σκέπτεσαι και να παίρνεις δύναμη και ζωή ... και όχι μόνο εκείνο αλλά και το μικρούλι σου το αγοράκι.. γεννήθηκε κάποια χρόνια μετά... ήσουν μέσα στο χειρουργείο και το είδες όταν πρωτάνοιξε τα μάτια του στον κόσμο... και έγινε παιδί και παλληκάρι και εκείνο... και τα λαιρεύεις και τα δύο... και όμως τόσες ώρες, χτυπιέσαι με τις γριές (ξαναγίνεται μέγα-

ρα άγρια θυμωμένη) μεγάλωσες πιά... φύγε από την παιδική σου ηλικία... άστην πίσω... δεν είσαι το μικρό παιδί..... προχώρα!!!... πάρε την ανάμνηση των παιδιών σου και προχώρα...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Μα... εγώ δεν... δεν είπα τίποτα για τις γριές, αυτές ήρθαν... ή τις κάλεσα εγώ... έχεις δίκιο δεν έπρεπε να τις αφήσω να μου μιλήσουν καθόλου... έπρεπε να σωστά έχω τα παλληκάρια μου... γι αυτά πάω, γι αυτά φεύγω...

ΧΑΡΑ

ΔΕΝ πάς μόνο γι αυτά! πάς για σένα πρώτα, έχεις και εσύ ζωή.. ορίστε, είδες πόσο σκληρός, πόσο κακός γίνεσαι μαζί μου... με προδίδεις, με χρησιμοποιείς πάντα για το λάθος... πάς πρώτα για σένα, ώρα να ωριμάσεις πιά, όταν όμως εσύ είσαι δέσμιος της αρρώστιας... πως θα μπορέσεις να πείσεις τους άλλους για να σ ακολουθήσουν;;; ... τι εικόνα θα δώσεις εσύ;;;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Σταμάτα να με βασανίζεις τώρα εσύ... έχω τις καλύτερες προθέσεις και το ξέρεις... εσύ με σπρώχνεις στα πωγωνίσματα... εσύ μου είσαι εκείνη που με ταλαιπωρεί... στείλε μου, δώσε μου τις ευτυχισμένες μου στιγμές, αυτές νάχω κοντά μου, αυτές μόνο... ή πραγματικά το ξέρεις ότι δεν είχα ευτυχισμένες στιγμές και το σακούλι σου είναι άδειο...

ΧΑΡΑ

Είχες Ορέστη και στις είπα προηγουμένως, οι επιλογές είναι πάντα δικές σου... εγώ είμαι εδώ, για να σου προσφέρω ότι θέλεις... αλλά είσαι μαζοχιστής αγόρι μου... ήθελες πάντα εσύ την τελειότητα... να λειτουργούν όλα τέλεια κάτω από την ομπρέλλα τη δική σου... έπρεπε να αφήσεις τα πράματα να παίρνουν τον δρόμο τους καμιά φορά... φοβόσουν μην αποκαλύψεις τις αδυναμίες σου... γιατί όμως; Υπήρχαν και αυτές, ανθρώπινες ήταν και αν τις άφηνες να βγούν τότε ίσως κάποιος θα μπορούσε να σε βοηθήσει... και τώρα νά... φεύγεις... ε λοιπόν, πήγαινε όπου θές... μόνο πάλεψε το, μη προδώσεις την απόφαση σου αυτή...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Δεν θα την προδώσω, νάσαι σίγουρη...

εσύ δεν θα μ ακολουθήσεις, θα μείνεις πίσω, θα πάς αλλού, μαζί μου δεν πρόκειται ναρθεις...

ΧΑΡΑ

(Θυμωμένη, άγρια, πεισματάρα με κακία πολλή, πέρα από κάθε όριο ουρλιάζοντας) Οχι, θάρθω και το ξέρεις δεν μπορείς να μ αφήσεις!., δεν μπορείς και να το θέλεις, εγώ με σένα θα οβήσω, μαζί με την ζωή σου και μετά θα είμαι μαζί με τους απογόνους σου, να σε θυμούνται όπως τόσα και τόσα θυμάσαι εσύ... μόνο φρόντισε εκεί στο κομμάτι που θάσαι εσύ στη μνήμη τους να έχουν τα καλύτερα από σένα και να κλαίνε από έλλειψη για σένα και όχι από δεινά που θα τους έχεις δώσει να μη γίνεις σαν τις γριές αυτές...

ΟΡΕΣΤΗΣ

(εχοντας θυμώσει πολύ, νιώθει ασφυκτικά πεισμένος, δεν αντέχει άλλο την παρουσία της Χαράς, κοιτάζει γύρω γύρω σαν τρελλός)

Εσύ τις έφερες τις γριές, εσύ και δεν θα στο συχωρήσω ποτέ... να κοίτα κρατώ εδώ στο χέρι μου τις χαρούμενες στιγμές και δεν θάρθεις μαζί μου...

ΧΑΡΑ

Όσο και να θέλεις και να παρακαλās θα είμαι και

Ένα θεατρικό έργο του Γιώργου Αθανασιάδη

θα έρθω μαζί σου, δεν μπορείς να κάνεις διαφορετικά...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τ άκουσες; Φεύγω, το αεροπλάνο φεύγει... μη τολμήσεις να μ ακολουθήσεις, κράτα τις γριές σου, κράτα τις κακές σου στιγμές πήρα τα καλά και φεύγω...

ΧΑΡΑ

(Γελάει δυνατά, σχεδόν υστερικά...). Χαχαχαχαχαχα.. πάμε... φύγαμεeee (και σηκώνεται προς το μέρος του Ορέστη τον αρπάζει από το αριστερό του χέρι και τον σέρνει στην έξοδο προς την πύλη του αεροπλάνου ενώ στο δεξί του χέρι κρατάει το μπουφάν του. Εμφανίζεται ξαφνικά η γυναίκα μανά φωνάζοντας)

ΓΥΝΑΙΚΑ – ΜΑΝΑ

Ορέστηnnnn!! Παιδί μου!!

ΟΡΕΣΤΗΣ

(κανοντας ένα βήμα πωγωνίσματος ενώ η Χαρά τον τραβά με δύναμη.. η μανά του αρπάζει το μπουφάν) Μάναaaaaa!!!

ΓΥΝΑΙΚΑ – ΜΑΝΑ

Εφυγες παιδί μου

Εφυγες

Δε πρόλαβα η δύστυχη να σ αγκαλιάσω

Έτσι τόχει η μοίρα μου

Δεν είδα την μανά μου να φεύγει απ τη ζωή

Δεν την αγκάλιασα δε τη φίλποσα

Έτσι και σύ δεν θ αγκαλιάσεις εμένα

Το δάκρυ σου δε θα στάξει στο νεκρικό μου κρεβάτι

Μόνη όπως ήρθα θα φύγω.....Στο καλό παιδί μου Στο καλό

Την ευχή μου νάχεις..... Αγάπη μου γλυκειά!!

ΤΕΛΟΣ